

Maria Quist schreef boek ‘Troostvogels’

Een boek over liefde, lijden en de natuur

Tien jaar geleden

Op 8 januari 2009 is het precies tien jaar geleden dat Willem Quist is overleden. Hij stapte bij zijn vriend in de auto om samen de krantenwijk van Willem te doen. Daarna zouden ze een kratje pils gaan halen voor het weekend.

‘De bestuurder had twee maanden zijn rijbewijs. Het regende, hij reed te hard. De auto slipte en beukte met de zijkant tegen een boom’, zo staat in ‘Troostvogels’ te lezen. Willem was op slag dood. Zijn vriend ernstig gewond.

Quist: ‘Willem is dood. Natuurlijk is hij dood. Ik weet het, ik weet het... Iedereen zei dat hij dood was, ik heb gezien dat hij dood was, we hebben hem begraven. Maar nu heb ik hem dood geschreven... Zijn dood was het einde van zijn leven, maar het einde van zijn leven was niet het einde van Willem.’

Het ongeluk vond plaats midden in Appelscha, in de flauwe bocht op de Bruggelaan. De straat werd datzelfde jaar van voor tot achter voorzien van verkeersdrempels. Er mag niet harder meer worden gereden dan dertig kilometer per uur.

APPELSCHA – ‘Dit boek gaat over Willem, mijn jongste kind. Over zijn leven en dood en hoe ik mijn leven beleefde voor en na die tijd. Maar ook een boek over Frankrijk en de natuurbeleving. Ik kan geen boek schrijven zonder natuur, zonder vogels. Ze horen bij mij zolang ik mij kan herinneren en zijn mijn grootste steun en troost in tijden van verdriet en tegenspoed.’ Aldus begint Maria Quist haar boek ‘Troostvogels’.

De oud-inwoonster van Appelscha, tegenwoordig woonachtig in Dwingeloo, is afgestudeerd als cultureel antropologe en heeft voornamelijk voor natuurorganisaties gewerkt. Zoals onder andere het inventariseren van vogels en zoogdieren, onderzoek naar vossen in het Fochteloërveen en als landelijk coördinator van de Werkgroep Roofvogels Nederland. In die laatste hoedanigheid heeft ze

kwam. Acht jaar daarna vond ze dat de tijd was aangebroken te gaan schrijven over het leven en overlijden van deze fantastische zoon. ‘Mijn hoofd liep om met onverwerkte emoties en ik had het nodig me terug te trekken.’ En zo ontstond ‘Troostvogels’.

Bewoonde wereld

Dit schrijven vond plaats in hun ver van de bewoonde wereld staande in een golvend landschap gelegen huis in Frankrijk. Zeven weken heeft ze hier alleen met haar hondje Dirk vertoefd en elke dag haar belevenissen en gevoelens beschreven. Het boek gaat vooral over de dood van Willem, over de vreugde die hij bracht tijdens zijn leven en het onvoorstelbare verdriet na zijn overlijden. Maar ook over Frankrijk en de natuurbeleving. Maria weet de natuur op een bijzonder boeien-

meegewerkt aan de Ecologische Atlas van de Nederlandse Roofvogels en is oprichtster van het tijdschrift ‘De Takkeling’.

Maria praat vol liefde over Willem, haar jongste zoon, die begin januari 1999 op 17-jarige leeftijd door een auto-ongeval om het leven kwam. Acht jaar daarna vond ze dat de tijd was aangebroken te gaan schrijven over het leven en overlijden van deze fantastische zoon. ‘Mijn hoofd liep om met onverwerkte emoties en ik had het nodig me terug te trekken.’ En zo ontstond ‘Troostvogels’.

‘Door verdriet te verwoorden of verwoord te zien, wordt het beter hanteerbaar. Het verhaal is mijn verhaal, maar de emoties zijn herkenbaar en universeel. Iedereen kan er zijn eigen verhaal in lezen. Ik heb het met liefde geschreven. We hebben veel mooie dingen meegemaakt. Verdriet kan ook een bron van inspiratie zijn, want ook dat hoort bij het leven. We zijn in ieder geval blij dat we Willem 17,5 jaar hadden. Ik heb geprobeerd met de liefde voor mijn kind en de kracht uit de natuur en de mensen, het dusdanig te verwoorden, dat het ook iets voor andere mensen kan betekenen’, vertelt Maria, die hier in totaal een jaar aan gewerkt heeft.

Het prachtig gebonden boek telt 240 pagina’s, met daarin foto’s, gedichten en tekeningen is in eigen beheer uitgegeven

Maria met Dirk op haar schoot vertelt over haar boek. (Foto: Gerrit Boer)

‘Ik heb al veel reacties gehad op het boek. Ze laten me weten dat ze echt wat aan ‘Troostvogels’ gehad hebben. Dat doet me ontzettend goed.’

Voor meer informatie: www.troostvogels.nl of www.willem-quist.nl

quist.nl. Via deze websites kan ook het boek besteld worden. ‘Troostvogels’ is tevens verkrijgbaar bij de Bruna in Oosterwolde, drogisterij De Jong in Appelscha en Roosmaron Bloemen in Appelscha.

Uit Troostvogels:

*Kind toch, mijn kind...
zo stil op die witte tafel.
Benzinelucht en glassplinters.
Je mooie ogen keken
langs mij heen*

*in de verte, leeg.
Onder mijn handen,
en lichtjaren
van mij verwijderd.
Mijn kind, mijn kind...
Diepe tederheid en
grenzeloze weemoed.
Dankbaar*

*dat je niet geleden had,
je mooie kopje,
grotendeels onbeschadigd.
Ik streelde je handen,
voorzichtig
je haren, je gezicht.
Mijn hoofd op je warme buik.
Mijn kind, mijn kind...*

Willems tuintje

APPELSCHA – Op de kleine begraafplaats van Terwisscha in Appelscha werd voor Willem een graf gekocht. Niet één, maar tien grafplekken, vijf aan vijf. Hierdoor ontstond een kleine kavel van 4,5 bij 5 meter: Willems tuintje.

‘Wij hebben altijd op de ruimte gewoond, met royaal grond om ons heen. Een groot voorrecht’, zegt Maria Quist. ‘Hetzelfde wilden we voor Willem, ook ná zijn dood: ruimte, bloemen, een zitplek, natuur. Een plek waar mensen en dieren welkom zijn.’

Op het perceeltje werd rondom Willem het tuintje aangelegd met laagblijvende bomen, struiken en veel bloemen. In de tonvijver zitten bruine en groene kikkers, in het nestkastje broeden elk jaar kool- of pimpelmezen en in de struiken rondom regelmatig een merel of winterkoning. Recen en konijnen, muizen en vleermuizen, vlinders en bijen komen Willem opzoeken.

‘Dat kleine stukje grond is de

afgelopen jaren ongelooflijk belangrijk voor me geweest’, vertelt de schrijfster in haar boek. ‘Ik was nog lang niet uitgemoeierd en daar kon ik nog voor hem redderen en zorgen. Het is een dierbaar plekje geworden.’

In het begin kwam ze er meerdere keren per dag om een paar kaarsje aan te steken, planten en bloemen water te geven en wat te rommelen. ‘Ik zeulde grote zakken potgrond, boomschors en kisten vol plantgoed naar Willems tuintje. In warme zomers wel tien grote gieters op een dag. Het was een gesjouw en gehijs over die afstand. Groef gaten, plantte bomen en struiken en kocht bloemen. Er kwam geen eind aan de bloemenstroom. Alles moest mooi worden, of mooi lijken. De dood

werd ingepakt met bloemen. De eerste vijf jaar kwam ik er, op vakanties na, vrijwel elke dag. Later een paar keer per week.’

Willems vrienden timmerden een bank en een nestkast. Tot nu toe is het elk jaar bezet geweest. Op de bank een kistje met daarin zo’n 65 ingesaalde en geïllustreerde gedichten en andere teksten.

Of beter gezegd, er stond een kistje met 65 teksten. De afgelopen jaren werd met regelmaat en in toenemende mate het een en ander ontvreemd, ook gedichten. Het begon met drie, daarna een stuk of tien, vervolgens twintig tegelijk en op een dag was het hele kistje leeg.

Uit het verdriet om de voortdurende verdwijningen werd het idee geboren om een website te maken. Op www.willem-quist.nl zijn nu alle gedichten en verhalen terug te vinden.

Willems tuintje op begraafplaats Terwisscha. (Foto: Rens Hooyenga)

Deze foto van Willem Quist werd door zijn moeder na zijn dood gevonden in zijn bureau-la. De foto, waarvan de maker onbekend, is gebruikt voor de dankbetuiging en staat ook in het tuintje. (Foto: Rens Hooyenga)